

BOLETIN ECLESIASTICO

DEL

OBISPADO DE SALAMANCA

SUMARIO

I. Encíclica de Su Santidad acerca del Santísimo Rosario (texto latino). — II. Ordenes. — III. Santa Pastoral Visita. — IV. Lista de lo recaudado en la Secretaría de Cámara.

SANCTISIMI DOMINI NOSTRI

LEONIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

AD PATRIARCHAS PRIMATES

ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS ALIOSQVE LOCORVM

ORDINARIOS PACEM ET COMMVNIONEN CVM

APOSTOLICA SEDE HABENTES

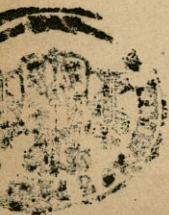
DE MARIAE VIRGINIS ROSARIO

VENERABILIBVS FRATRIBVS
PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPISCOPIIS
EPISCOPIIS ALIISQVE LOCORVM ORDINARIIS PACEM
ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA
SEDE HABENTIBVS

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Octobri mense adventante, qui sacer Virgini beatissimae a Rosario dicatusque habetur, gratissima Nobis recordatione succurrit, quantopere hoc vobis, Venerabiles Fratres, superioribus annis commendaverimus, ut fidelium ubique greges, auctoritate sollertiaque vestra excitati, pietatem intenderent et augerent suam erga magnam Dei Matrem, potentem christiani populi adjutricem, ad eam toto ipso mense adirent suppliciter, eamque invocarent sanctissimo Rosarii ritu, quem Ecclesia, in dubiis praesertim rebus difficillimisque temporibus, adhibere et celebrare, optato semper exitu, consuevit.—Eamdem voluntatem Nostram, hoc rursus anno, curae est patefacere, easdemque ad vos mittere atque etiam duplicare hortationes; id quod suadet urgetque Ecclesiae caritas, cujus labores, potius quam levamentum acceperint, et numero in dies et acerbitate in-gravescent. Mala omnibus cognita deploramus: quae

custodit Ecclesia et tradit dogmata sacrosancta, oppugnata confixa; integritas quam tuetur christianae virtutis, derisui habita; in sacrorum antistitum ordinem, maxime autem in romanum Pontificem, multis modis obtrectatio instructa, invidia conflata; in ipsumque Christum Deum, per impudentissimam audaciam et nefarium scelus, impetus factus, quasi conantium redemptionis ejus divinum opus, quod numquam vis ulla tollat et deleat, tollere funditus et delere.—Ista quidem haud nova accidunt militanti Ecclesiae: quae, praemonente apostolos Jesu, ut homines veritatem edoceat atque ad salutem provehat sempiternam, in aciem quotidie dimicationemque venire debet; quaeque reapse per saeculorum tractus animosa ad martyrium depugnat, nulla re laetata et gloriata magis, quam quod suum possit cum Auctoris sui sanguine consecrare, in quo sibi promissae victoriae spes exploratissima continetur.—Neque tamen diffidendum, quam gravi tristitia optimum quemque afficiat haec assidua dimicandi contentio. Magnae nimirum tristitiae causa, tam esse multos, quos pravitates errorum et in Deum protervia longe abducant agantque praecipites; tam multos, qui ad quamlibet religionis formam se aequae habentes, divinam iamiam exuere fidem videantur; neque ita paucos esse homines catholicos, qui religionem nomine tenus retineant, non re debitisque colant officiis. Id praeterea multo gravius angit et vexat animum, reputare, tam luctuosam malorum perniciem inde potissimum ortam, quod in temperatione civitatum vel nullo iam loco Ecclesia censetur, vel saluberrimae virtuti eius dedita opera repugnatur; qua in re apparet magna quidem et justa vindicis Dei animadversio, qui recedentes a se nationes miserrima mentium caecitate sinat hebescere.

Quapropter res ipsa clamat, vehementius clamat in dies, necesse omnino catholicos homines precibus ad Deum et obsecrationibus uti alacres perseverantes, *sine intermissione* (1): idque non apud se quisque tantum, sed eo magis publice faciant oportet, sacris in aedibus congregati, enixe flagitantes, ut Ecclesiam providentissimus Deus *ad importunis et malis hominibus* (2) liberet, perturbatasque gentes ad sanitatem et mentem luce et caritate Christi reducat.—Res enimvero supra hominum fidem mirabilis! Viam suam laboris plenam saeculum quidem insistit, fretum opibus, vi, armis, ingenio: securo Ecclesia plenoque gradu aetates decurrit, confisa unice Deo, ad quem diurna et nocturna prece oculos et manus attollit. Ipsa enim, quamquam cetera, quaecumque ex Dei cura tempus affert humana praesidia, prudens non negligit, non in iis tamen sed potius in orando, comprecando, obsecrandoque Deo, praecipuam sui spem reponit. Inde habet quo vitalem spiritum alat et roborat, quia sibi assiduitate precandi contingit feliciter, ut, ab humanarum rerum vicissitudine intacta et in perpetua divini Numinis conjunctione, vitam ipsam Christi Domini hauriat ac tranquille placideque traducat; fere ad Christi ipsius similitudinem, cui cruciatuum diritas, quos in commune est bonum perpessus, nihil admodum de proprio sibi beatissimo lumine et gaudio neque minuit neque ademit.

Quae quidem magna christianae sapientiae documenta tenere semper religioseque coluerunt quotquot christianum nomen digna sunt virtute professi: quorum ad Deum preces majores crebrioresque esse solebant,

(1) I. Thes. v, 17.

(2) II. Thes. III, 2.

si qua Ecclesiae sanctae vel summo eius rectori calamitas ab nequissimorum hominum fraudibus et violentia incidisset.—Extat hujus rei exemplum insigne in fidelibus exorientis Ecclesiae, dignum plane quod omnibus deinceps futuris ad imitandum proponeretur. Petrus, Vicarius Christi Domini, Summus Ecclesiae antistes, in vincula, Herodis scelesti jussu, traditus erat certaeque destinatus morti; illinc ut evaderet nihil in quoquam erat opis, nihil auxilii. At illud vero auxilii non deerat quod precatio sancta a Deo conciliat: scilicet Ecclesia, quod divina refert historia, impensissimas pro illo preces fundebat: *Oratio autem fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo* (1) agebatque omnes eo ardentius precandi studium, quo acrior aerumnae tantae sollicitudo mordebat. Ut vero orantibus vota successerint, comperta res est: Petrum mirifice liberatum christianus populus memori semper laetitia concelebrat.—Insignius autem exepulum divinumque edidit Christus, quo Ecclesiam suam, non solum praeceptis, verum etiam de se ipse ad omnem erudiret et formaret sanctitatem. Qui namque in omni vita tam frequentem et effusam precando operam dederat, ipsemet sub horas extremas, quum in Gethsemani horto, perfuso immensa amaritiae animo, oblangueret ad mortem, tum vero Patrem, non orabat modo, sed *prolixius orabat* (2). Neque sibi profecto id fecit, nihil timenti nihil agentis, Deo; sed fecit nobis, fecit Ecclesiae suae; cujus futuras preces et lacrimas jam tum libens volensque in se recipiens fecundas gratiae efficiebat.

Ubi vero per mysterium Crucis generis nostri salus

(1) Act. XII, 5.

(2) Luc. XXII, 43.

peracta, atque eiusdem administra salutis, Ecclesia, triumphante Christo, condita in terris riteque constituta est, novus ex eo tempore in populum novum ordo providentis Dei inceptit valuitque.—Divina consilia addeceat magna cum religione intueri. Filius Dei aeternus, quum, ad hominis redemptionem et decus, hominis naturam vellet suscipere, eaque re mysticum quoddam cum universo humano genere initurus esset connubium, non id ante perfecit quam liberrima consensio accessisset designatae Matris, quae ipsius generis humani personam quodammodo agebat, ad eam illustrem verissimamque Aquinatis sententiam: *Per anuntiationem expectabatur consensus Virginis, loco totius humanae naturae* (1). Ex quo non minus vere proprieque affirmare licet, nihil prorsus de permagno illo omnis gratiae thesauro, quem attulit Dominus, siquidem *gratia et veritas per Jesum Christum facta est* (2), nihil nobis, nisi per Mariam, Deo sic volente, impertiri: ut quo modo ad summum Patrem, nisi per Filium, nemo potest, accedere, ita fere, nisi per Matrem, accedere nemo possit ad Christum.—Quantum in hoc Dei consilio et sapientiae et misericordiae elucet! quanta ad imbecillitatem fragilitatemque hominis convenientia! Cuius namque bonitatem credimus laudamusque infinitam, eiusdem infinitam credimus et veremur justitiam; et quem amantissimum Servatorem, sanguinis animaeque prodigum, redamamus, eundem non exorabilem iudicem pertimescimus: quare factorum conscientia trepidis opus omnino deprecatore ac patrono qui et magna ad Deum polleat gratia, et benignitate sit animi tanta, nullius ut recuset desperatissimi patrocini-

(1) III. q. xxx, a. 1.

(2) Ioan. I. 17.

nium, affictosque iacentesque in spem erigat clementiae divinae. Ipsa praeclarissime Maria: potens ea quidem, Dei parens omnipotentis, sed, quod sapit dulcius, facilis, perbenigna, indulgentissima. Talem nobis praestitit Deus, cui, hoc ipso quod Unigenae sui matrem elegit, maternos plane indidit sensus, aliud nihil spirantes nisi amorem et veniam; talem facto suo Jesus Christus ostendit, quum Mariae subesse et obtemperare ut matri filius sponte voluit: talem de cruce praedicavit, quum universitatem humani generis, in Joanne discipulo, curandam ei fovendamque commisit; talem denique se dedit ipsa, quae eam immensi laboris haereditatem, a moriente Filio relictam, magno complexa animo, materna in omnes officia confestim coepit impendere.—Tam carae misericordiae consilium in Maria divinitus institutum et Christi testamento ratum, inde ab initio sancti apostoli priscique fideles summa cum laetitia senserunt; senserunt item et docuerunt venerabiles Ecclesiae Patres, omnesque in omni aetate christianae gentes unanimes consensere: idque ipsum, vel memoria omni litterisque silentibus, vox quaedam e cuiusque christiani hominis pectore erumpens, loquitur disertissima. Non aliunde est sane quam ex divina fide, quod nos praepotenti quodam impulsu agimur blandissimeque rapimur ad Mariam; quod nihil est antiquius vel optatius, quam ut nos in eius tutelam fidemque recipiamus, cui consilia et opera, integritatem et poenitentiam, angores et gaudia, preces et vota, nostra omnia plene credamus; quod omnes jucunda spes et fiducia tenet, fore ut quae Deo minus grata a nobis exhiberentur indignis, ea, Matri sanctissimae commendata, sint grata quum maxime et accepta. Quarum veritate et suavitate rerum, quantam animus capit consolationem, tanta eos aegritudine dolet

qui, divina fide carentes, Mariam neque salutant neque habent matrem: eorumque amplius dolet miseriam qui, fidei sanctae quum sint participes, bonos tamen nimii in Mariam profusique cultus audent arguere: qua re pietatem, quae liberorum est, magnopere laedunt.

Per hanc igitur, qua Ecclesia asperrime conflictatur, malorum procellam, omnes filii eius pii facile vident quam sancto officio adstringantur supplicandi vehementius Deo, et qua praecipue ratione niti debeant, ut eadem supplicationes maximam efficacitatem sint habiturae. Religiosissimorum patrum et majorum persecuti exempla, ad Mariam sanctam Dominam nostram perfugiamus; Mariam Matrem Christi et nostram appellemus concordisque obtestemur: *Monstra te esse matrem, sumat per te preces, qui pro nobis natus, tulit esse tuus* (1).— Jamvero, de variis divinae Matris colendae formulis et rationibus, quum eae sint praeoptandae quas et per se ipsas potiores et illi gratiores esse noverimus, Rosarium idcirco nominatim indicare placet impenseque inculcare. Huic precandi ritui nomen *coronae* communi sermone adhaesit, hac etiam causa quod magna Jesu et Matris mysteria, gaudia, dolores, triumphos, felicibus reddat sertis connexa. Quae fideles mysteria augusta si pia commentatione ex ordine recolant et contemplentur, mirum quantum adjumenti trahere sibi possunt tum ad fidem alendam et ab ignorantia aut errorum peste tutandam, tum etiam ad virtutem animi relevandam et sustinendam. Hoc etenim modo orantis cogitatio et memoria, fidei lumine praelucente, ad ea mysteria jucundissimo studio feruntur, in eisque et defixae et discurrentes, satis admirari non queunt restitutae humanae salutis

(1) *Ex sacr. liturg.*

inenarrabile opus, tam largo pretio rerumque tantarum serie confectum: tum vero animus super his caritatis divinae argumentis amore et gratia exardescit, spem confirmat et auget, cupidus arrectusque ad caelestia praemia, iis a Christo parata qui se ad ipsum imitatione exempli et communione dolorum adjunxerint. Haec inter funditur verbis precatio, ab ipso Domino, a Gabriele Archangelo, ab Ecclesia tradita: quae, plena laudum et salutarium votorum, certo varioque ordine iterata continuata, novos usque habet dulcesque fructus pietatis.

Magnam autem huiusmodi precationi caelestis ipsa Regina adjecisse virtutem ideo credenda est, quod suo numine et instinctu ab inclito patre Dominico investita sit et propagata, per aetatem catholico nomini adversissimam, eandemque huic nostrae parum dissimilem, quasi bellicum instrumentum ad hostes fidei debellandos praevalidum.—Secta enim Albigensium haereticorum, qua clandestina qua manifesta, in regiones invaserat multas; teterrima Manichaeorum progenies, quorum immanes excitabat errores, simulationesque et caedes et capitale in Ecclesiam odium nimis multum referebat. Hominum praesidiis contra perniciosissimam turbam et insolentem vis jam erat fidendum, quum praeesens a Deo venit, Rosarii marialis ope, subsidium. Sic, favente Virgine, gloriosa haeresum omnium victrice, vires impiorum labefactatae et perfractae, salva quam plurimis et incolumis fides. Similia multa apud quasque gentes vel depulsa pericula vel beneficia impetrata, satis pervagata sunt, quae vetus aequae recenset historia luculentissimis testimoniis commemorat.—Id quoque illustre argumentum accedit: quemadmodum, statim ab instituta Rosarii prece, eius pasim apud omnes civium ordines usurpata sic et frequentata consuetudo. Enimvero divi-

nae Matri, quae tot tantisque laudibus una omnium praecellentissima nitet, religio christiani populi titulis quidem insignibus modisque multis habet honorem: hunc tamen Rosarii titulum, hunc modum orandi, in quo tamquam fidei tessera et summa debiti ei cultus inesse videtur, semper adamavit singulariter, eoque privantim et publice, in domo et familia, sodalitatibus constitutis, altaribus dedicatis, circumductis pompis, usa praecipue est, rata, nullo se posse meliore pacto ipsius vel sacra sollemnia ornare vel patrocinium et gratias demeriri.

Neque illud silentio praetermittendum, quod singularem quamdam Dominae nostrae providentiam in hac re illustrat. Nempe, quum, diuturnitate temporis, studium pietatis in quapiam gente deferbuisse visum est et nonnihil de hac ipsa precandi consuetudine esse remissum, quam mire postea, sive re publica in formidolosum discrimen adducta, sive qua necessitate premente. Rosarii institutum, prae ceteris religionis auxiliis, communibus votis revocatum atque in suum honoris locum restitutum est lateque rursus vigit salutare. Eius rei exempla nihil opus a praeterita aetate petisse, praeclarum hac nostra in promptu habentibus. Hac namque aetate, quae, uti principio monuimus, acerba adeo Ecclesiae est, Nobis autem, ad gubernacula eius, divino consilio sedentibus, acerbissima, spectare et admirari licet quam erectis incensisque studiis; in omni loco et gente catholici nominis, mariale Rosarium colatur et celebretur; quod facti quum Deo verius, moderanti agentique homines, quam ulli hominum prudentiae et navitati recte sit tribuendum, animum Nostrum admodum solatur et reficit, magnaue complet fiducia de renovandis Ecclesiae amplificandisque, auspice Maria, triumphis.

Sunt autem qui haec ipsa a Nobis commemorata probe ii quidem sentiant, sed quia nihil adhuc de spe-
ratis rebus, de pace in primis et tranquillitate Eccle-
siae, impetratum, immo fortasse tempora deterius mis-
ceri vident, eam idcirco diligentiam et affectionem pre-
candi velut defatigati et diffisi intermittant. Homines
istiusmodi videant ipsi ante et laborent, ut, quas Deo
adhibeant preces, aptis virtutibus, ex Christi Domini
praeceptione, ornentur: quae si tales fuerint, conside-
rent porro, indignum esse et nefas, velle se tempus sub-
veniendi modumque constituere Deo, nobis nihil quid-
quam debenti, ita ut quum audit orantes et *coronat me-
rita nostra, nihil aliud coronet quam munera sua* (1), et
quum minus sententiae nostrae obsecundat, praevidenter
agat cum filiis pater bonus, eorum miserans insipien-
tiam, consulens utilitati.—Quas vero preces, ut propi-
tius Deum, cum suffragiis conjunctas Cae-
litum sanctorum, supplices deferimus, eas ipse num-
quam non benignissime admittit et explet Deus, tum
quae bona Ecclesiae attingunt maxima et immortalia,
tum quae attingunt minora et huius temporis, oppor-
tuna tamen ad illa. Quippe istis precibus pondus et gra-
tiam sane plurimam, precibus addit meritisque suis
Christus Dominus, qui *Dilexit Ecclesiam, et seipsum tra-
didit pro ea, ut illam sanctificaret.... ut exhiberet ipse sibi
gloriosam Ecclesiam* (2), idem summus eiusdem Ponti-
fex, sanctus, innocens, *semper vivens ad interpellandum
pro nobis*, cuius deprecationem supplicationemque sem-
per evenire divina fide tenemus.—Quod enim spectat ad
bona Ecclesiae externa et hujus vitae, palam est, rem

(1) S. August. Ep. cxciv ad Sixtum, c. v. n. 19.

(2) Ephes. v, 25-27.

ipsi saepius esse cum adversariis malevolentia et potentia acerrimis; ab eis nimium sibi dolendum facultates direptas, libertatem deminutam et oppressam, lacessitam et despectam auctoritatem, damna postremo et hostilia omne genus multa. Quorum improbitas si quaeritur cur non eo usque injuriae, quo deliberatum habent et connituntur, re tandem plena procedat; Ecclesia contra, tot inter rerum casus, eadem illa sua amplitudine et gloria, vario quamquam modo, emineat semper atque adeo increseat; utriusque rei praecipuam causam rectum est a virtute arcessere comprecantis Deum Ecclesiae: nec enim satis assequitur humana ratio quomodo restrictis ita finibus imperiosa nequitia consistat, Ecclesia vero, in augustum compulsa, nihilominus tam magnifice vincat. Idem eo rectius existit in eo bonorum genere, quibus Ecclesia homines ad ultimi boni adeptionem proxime adducit. Ad hoc enim munus quum nata sic precibus suis posse multum debet ut divinae in illos providentiae misericordiaeque ordo exitum habeat et perfectionem: atque ita homines cum Ecclesia et per Ecclesiam orantes, ea demum impetrant atque obtinent quae *Deus omnipotens ante saecula disposuit donare* (1). Ad alta providentis Dei consilia mentis humanae acies in praesentia deficit: sed aliquando erit, quum causas consecutionesque rerum Deo ipso apertas pro benignitate sua monstrante, dilucidum patebit, orandi munus quantum in hoc rerum genere vim habuerit utilitatemque impetrandi. Inde effectum patebit, quod sese multi, in tanta depravati saeculi corruptela, integros praestiterint atque inviolatos *ab omni inquinamento carnis et spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei* (2); quod

(1) S. Th. II-II, q. LXXXIII. a. 2, ex *S. Greg. M.*

(2) II Corinth. VII, 1.

alii, in eo dum essent ut flagitio indulgerent, illico sibi temperaverint, ex ipsoque periculo et tentamine bonos ceperint auctus virtutis; quod prolapsis aliis impulsio quaedam permoverit animos ut erigerent se et in complexum Dei miserentis occurrerent.—Haec igitur omnes apud se perpendentes, fallaciis antiqui hostis etiam atque etiam obsecramus ne cedant, neve ulla omnino causa a studio cessent orandi; verum in eo perseveranter consistant, *sine intermissione* consistant. Prima sit illis cura de summo bono, aeterna omnium salute, deque incolumitate Ecclesiae exposcenda: tum licet cetera bona ad usum commoditatemque vitae petant a Deo, modo voluntatis eius aequissimae acquiescant, eidem pariter, optata vel concesserit vel abnuerit, agentes gratias, beneficentissimo patri: ea denique religione et pietate cum Deo versentur; qua decet maxima et oportet, qua viri sancti consueverunt et ipse egit sanctissimus Redemptor et Magister noster, *cum clamore valido et lacrimis* (1).

Hic officium et paterna caritas postulat, ut in universos Ecclesiae filios non precum modo, sed etiam poenitentiae sanctae a largitore bonorum Deo spiritum imploremus: quod dum toto animo facimus, omnes et singulos ad hanc ipsam virtutem, cum altera conjunctissimam, pari studio adhortamur. Scilicet facit precatio ut animus sustentetur, instruaturn ad fortia, ad divina consendat: facit poenitentia ut nobismetipsis imperemus, corpori maxime, gravissimo, ex veteri noxa, rationis legisque evangelicae inimico. Quae virtutes, perspicuum est, aptissime inter se cohaerent, inter se adjuvant, eodemque una conspirant, ut hominem, caelo na-

(1) Hebr. v, 7.

tum, a rebus caducis abstrahant evehantque propemodum ad caelestem cum Deo consuetudinem: fit contra, ut cuius animus cupiditatibus aestuet illecebrisque sit emollitus, jejunos ille fastidiat suavitates rerum caelestium, neque alia sit precatio eius nisi frigida vox et languida, indigna sane quam Deus excipiat.—Sunt ante oculos exempla poenitentiae hominum sanctorum, quorum preces et obsecrationes, eâ ipsa causa, magnopere Deo placuisse atque etiam ad prodigia valuisse sacris fastis docemur. Mentem illi et animum libidinesque assidue regebant domabant: doctrinae Christi Ecclesiaeque ejus documentis ac praeceptis summa solebant consensione et demissione adhaerescere; velle nolle nihil, nisi Dei numine explorato, nihil quidquam agendo spectare, nisi ejus gloriae incrementa; cupiditates acriter coercere et frangere, corpus dure inclementerque habere, jucundis rebus neque iis noxiis virtutis gratiâ abstinere. Quare merito poterant, quod Paulus Apostolus de se, idem ipsi usurpare: *nostra autem conversatio in caelis est* (1) eandemque ob causam tantum inerat in eorum obsecrationibus ad propitiandum exorandumque Deum efficacitatis.—Non omnes omnino posse adeo nec debere apparet: attamen ut consentanea sibi afflictatione vitam moresque suos unusquisque castiget, rationes id exigunt justitiae divinae, cui satis de commissis faciendum restricte est; praestat autem voluntariis, dum vita sit, id fecisse poenis, unde virtutis praemium accedat.—Ad haec, quando in mystico Christi corpore, quae est Ecclesia, omnes tamquam membra coalescimus et vigemus, hoc, Paulo auctore, consequitur, ut, quemadmodum laetanti qua de re membro membra ce-

(1) Philip. III, 20.

tera collaetantur, ita pariter dolenti condoleant, hoc est christianis fratribus, vel animo aegris vel corpore, fratres ultro subveniant, et, quantum in ipsis est, curationem adhibeant: *Pro invicem sollicita sint membra. Et si quid patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra; sive gloriatur unum membrum, congaudent omnia membra. Vos autem estis corpus Christi et membra de membro* (1). In hoc autem caritatis specimine, ut quis Christi exemplo insistens, qui vitam ad omnium nostrum redimenda peccata immenso amore profudit, luenda sibi aliorum admissa suscipiat, in hoc demum illud continetur magnum vinculum perfectionis, quo fideles inter sese et cum caelestibus civibus arctissimeque cum Deo junguntur.—Ad summam, sanctae poenitentiae actio tam varia atque industria est tamque late pertinet, ut eam quisque, pia modo et alacri voluntate, perfrequenti possi nec laboriosa facultate exercere.

Restat, Venerabiles Fratres, ut, quae vestra est singularis et eximia quum in sanctissimam Dei Matrem pietas tum in christianum gregem caritas et sollertia, commonitionis hortationisque Nostrae exitum, opera vestra, perquam optimum, Nobis polliceamur; gestitque animus fructus eos, quos pluries splendide declarata catholicorum in Mariam religio tulit, jam nunc laetissimos uberrimosque praecipere. Vobis igitur et vocantibus et excitantibus et praeceuntibus, fideles, hoc praesertim proximo mense, ad aras sollemnes augustae Reginae et benignissimae Matris convenient concurrant atque mystica ei sarta, acceptissimo Rosarii ritu, filiorum more contexant et praebeant: integris per Nos atque ratis, quae antehac in hac re a Nobismetipsis

(1) I Corinth. XII, 25-27.

praescripta edita et dona indulgentiae sacrae concessa (1).—Quam praeclarum et quanti erit, in urbibus in pagis villis, terra marique, quaecumque patet catholicis orbis, multa piorum centena milia, sociatis laudibus foederatisque precibus, una mente et voce singulis horis Mariam consalutare, Mariam implorare, per Mariam sperare omnia! Ab ipsa omnes fidentes contendant ut, exorato Filio, aberrantes nationes ad christiana redeant instituta et praecepta, in quibus salutis publicae firmiter consistit, unde et expetitae pacis et verae beatitudinis copia efflorescit. Ab ipsa eo impensius contendant quod bonis omnibus exoptatissimum esse debet, ut Ecclesia mater libertate potiatur tranquilleque fruatur sua; quam non alio illa refert nisi ad summas hominum procurandas rationes, á qua singuli et civitates nulla usquam damna, plurima omni tempore et maxima beneficia senserunt.

Jam vobis, Venerabiles Fratres, adprecante sacratissimi Rosarii Regina, largiatur Deus munera bonorum caelestium, unde ad partes pastoralis officii sancte obeundas auxilia et vires suppetant in dies ampliora: cujus rei esto auspiciam et pignus Apostolica Benedictio, quam vobis ipsis et clero et populis cuiusque vestrum curae conceditis peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die xxii Septembris an. MDCCCXCI, Pontificatus Nostri Decimoquarto.

LEO PP. XIII.

(1) Cfr. Ep. Encycl. *Supremi Apostolatus*, die i sept. an. MDCCCLXXXIII: Ep. Encycl. *Superiore anno*, die xxx aug. an. MDCCCLXXXIV: Decret. S. R. C. *Inter plurimus*, die xx aug. an. MDCCCLXXXV: Ep. Encycl. *Quamquam pluries*, die xv aug. an. MDCCCLXXXIX.

ÓRDENES

Con la gracia de Dios las confirió el Excmo. Prelado de la Diócesis en la feria VI y Sábado de las pasadas témporas de San Mateo Apóstol á los señores siguientes:

De Presbíteros.—D. Angel Rodríguez García; D. Ambrosio Hernández; D. Pedro Rodríguez; D. Antonio Sánchez Casanueva, diocesanos, y D. José Manuel Civie-
ta extradiocesano.—*De Diáconos:* D. Leopoldo González Polo; D. Miguel Vicente Santiago; D. Inocencio de Dios González; D. José Manuel Carabias; D. Santiago Cebrián; D. Juan Manuel Hernández y D. Juan Coronado.—*De Subdiáconos:* D. Nicolás Felipe García, diocesano; Fr. José Domingo de la Virgen del Carmen, Fr. José Benito de la Virgen del Carmen, Fr. Jacobino del Niño Jesús, Fr. Martín de Jesús, María y José, Fray Juan Antonio de Jesús Crucificado y Fr. Carmelo de la Virgen; y de *Prima Tonsura y Ordenes Menores*, D. Angel Tejedor, D. Andrés Olivera y D. Tomás Montero.

SANTA PASTORAL VISITA

Desde últimos del pasado Septiembre la está practicando el Excmo. Sr. Obispo de la diócesis por los arciprestazgos de Alba de Tormes y Peñaranda. El día 15 es esperado S. E. I. en la villa de Alba para celebrar de Pontifical el día de la festividad de Santa Teresa de Jesús. En seguida continuará, Dios mediante, visitando los pueblos que le restan de los arciprestazgos mencio-

nados. Detalladamente se publicará, como de costumbre, en este BOLETIN, la crónica de la Santa Visita.

¡El Señor sea en compañía de nuestro amadísimo Prelado y haga que regrese felizmente á la capital de su diócesis!

— — — — —

LISTA de las limosnas que se han entregado en esta Secretaría de Cámara con destino á socorrer las desgracias ocasionadas por las pasadas inundaciones.

	Pesetas	Céts.
<i>Suma anterior.</i>	2.756	31
De la parroquia de San Juan de Sahagún		
(2. ^a vez).	1	»
De la id de Vitigudino.	223	25
De la id. y Ayuntamiento de Guadramiro.	110	»
De la id. é id. de Aldeadávila.. . . .	138	25
De la id. de Santa Elena de Ledesma y Arrabal de San Pablo.	47	42
De la id. id. de Cantalapiedra.	47	»
De la id. id. de Aldeavieja.. . . .	77	50
De la id. de Vilvestre.	38	25
De la id de San Pedro del Valle y Carrascal de Velambez.	21	50
Doña Magdalena Fernández Cantero.	25	»
De la parroquia de Amatos de Alba.	7	75
De la id. de Golpejas.	12	»
De la id. de Robliza de Cojos.. . . .	20	»
De la id. de Villalba de los Llanos.	13	25
Párroco de la id de Campo de Ledesma.	10	»
Feligreses de la misma y anejos.. . . .	25	»
De la parroquia de Aldeadávila (2. ^a vez).. . .	13	50

	<u>Pesetas</u>	<u>Céts.</u>
De la id. de Mozárbez.	20	75
De la id. de Babilafuente.	122	79
De la id. de Pedrosillo el Ralo.	4	»
De la id. de Mata de Armuña.	3	20
De la id. de Santo Temé de Rozados.	23	20
De la id. de Calzada de Valdunciel (2. ^a vez).	38	25
De la id. de La Maya.	52	70
De la id. de Casafranca..	28	»
De la id. de Aldeanueva de la Sierra.	4	60
De la id. de Gejuelo del Barro.	44	50
De la id. de Frades de la Sierra..	20	»
De la id. de Mieza.	5	»
De la id. de Malpartida..	5	»
De la id. de Ventosa..	5	»
De la id. de Mogarraz.	65	50
De la id. de Monforte.	17	»
De la de Zafrón.	40	»
De la id. de Doñinos de Ledesma.	8	»
De la id. de Tremedal.	27	»
De la id. de Aldeaseca de Alba.	20	61
De la id. de Calzadilla de la Valmuza y ane- jos.	21	17
Del Párroco, Ayuntamiento y feligreses de Canillas de Abajo y Calzada de D. Diego.	49	10
Del id. y feligreses de Juzbado.	17	50
Del id. id. de Moriscos.	19	05
Del id. id. de Santa Marta..	1	27
Del id. id. de Pajares.	27	»
Del id. id. de Berrocal de Salvatierra.. . . .	33	83
Del id. id. de Pedroso.	18	35
Del id. id. de Palomares.	22	60
Del id. id. de Terradillos.	34	62

	<u>Pesetas</u>	<u>Céts.</u>
Párroco y feligreses de Guijuelo..	55	»
Del id. id. de Negrilla.	16	53
Del id. id. de Montejo de Salvatierra.	57	10
Don Juan Muriel, de Castroverde.	20	»
Del párroco y feligreses de San Cristobal de la Cuesta..	43	32
Del id. id. de San Morales..	3	»
Del id. id. de Santibáñez de la Sierra.	15	05
Del id. id. de Calvarrasa de Arriba.	5	25
Del id. id. de San Pelayo.	17	50
Del id. id. de Aldealengua.	12	50
Del id. id. de Cabrerizos.	22	02
Del id. id. de Berrocal de Huebra.	20	»
Del id. id. de Santa María la mayor de Le- desma..	199	19
Del id. id. de Naharros de Matalayegua.	10	»
Del id. id. de Salvatierra.	27	»
Del id. id. de Valverdón.	26	50
Del id. id. y Ayuntamiento de Villaseco de los Gamitos.	40	»
Del id. id. de Carnero.	42	50
De un feligrés de San Pablo de Salamanca.	5	»
De algunos feligreses de Pelayos.	4	»
Del párroco y feligreses de Negrilla.	5	»
Párroco y feligreses de Arabayona de Mógica.	51	07
Id. id. de Parada de Arriba.	20	»
Id. id. de Florida de Liébana (2. ^a vez).	6	»
Id. id. del Cabaco.	12	50
Id. id. de La Vellés (2. ^a vez)	10	50
Id. id. de Aldeatejada.	124	80
Id. id. de Miranda de Azan.	33	50
Id. id. de Pitiegua.	28	»

	<u>Pesetas</u>	<u>Céts.</u>
Párroco y feligreses de Alaraz.	45	35
Id. id. de San Pedro del Valle (2. ^a vez).	5	»
Id. id. de Mata de Ledesma.	7	»
Id. id. de Cantalpino.	30	»
Id. id. de La Purísima (Salamanca 3. ^a vez).	1	50
Id. id. de La Rodrigo.	11	25
Id. id. de Añover de Tormes.	14	15
Id. id. de Vega de Tirados.	11	70
Id. id. de Pedrosillo de Alba y Turra.	13	50
Id. id. de Escuernavacas.	7	»
Id. id. de Palencia de Negrilla.	5	»
Id. id. de San Martín (Salamanca).	197	»
Id. id. de Buenamadre.	4	60
Id. id. de Aldehuela de la Bóveda.	15	»
Id. id. de Muñoz y Mercadillo.	27	31
Id. id. de Monterrubio de Armuña.	11	»
Id. id. de Aldeaseca de Armuña.	14	50
Id. id. de Mozárbez (2. ^a vez).	2	50
Id. id. de Moríñigo (2. ^a vez).	10	»
Id. id. de El Escorial.	10	»
Id. id. de Beleña.	18	»
Id. id. de Zarapicos.	42	59
Id. id. de Zaratan y dos vecinos del Pino.	11	50
Id. id. de Villanueva de los Pavones.	2	»
RR. PP. Jesuitas del Seminario de esta ciudad.	25	»
Párroco de Poveda de las Cintas.	3	»
Maestra de niñas de id. id.	2	»
Un sacerdote.	6	»
Un feligrés de Parada de Arriba.	»	25
Párroco y feligreses de Villarmuerto y Villargordo.	40	50

	<u>Pesetas Céts.</u>
Id. id. de Villagonzalo y Carpio..	17 94
Id. id. de Sieteiglesias.	7 »
Id. id. de Encinas de Arriba.	19 50
Id. id. de Villar de Peralonso..	15 25
Id. id. de Villaseco de los Reyes..	46 »
Id. id. de Aldeadávila (3. ^a vez).	4 75
Id. id. de Cabeza de Framontanos.	12 95
Id. id. de Carrascal del Obispo.	19 »
Id. id. de Navarredonda de la Rinconada.	14 »
Id. id. de Ahigal de Villarino y la Zarza..	32 »
Id. id. de San Muñoz.	25 50
Id. id. de Aldearrubia.	12 50
Id. id. de Pozos de Hinojos y Traguntia.	10 »
Id. id. de Cabezabellosa.	13 »
Id. id. de Valdunciel (2. ^a vez).	3 50
Id. id. de San Pedro de Alba.	393 29
Las jovenes de la escuela Dominical de id.	5 82
Niñas de paso particular en casa de doña Martina Jiménez, de id.	5 30
Párroco y feligreses de Villaverde.	23 »
Id. del Pedroso (2. ^a vez).	20 50
Id. id. de Pinedas..	4 50
Id. id. de Horcajo Medianero y escuela de am- bos sexos..	42 »
Id. id. de Zarza de Pumareda.	43 50
Id. id. de Masueco.	35 »
SUMA Y SIQUE.	<u>6.698 60</u>

SALAMANCA.—Imp. de Calatrava, á cargo de L. Rodríguez.